

въ втора линия. Съ излизане отъ дола преднитѣ роти прѣснаха вериги. Щомъ забелязаха настѣпленieto, неприятелскитѣ патрули, окопани въ отдѣлни окопи на гребена непосредствено предъ първата долина, откриха огънь. Ротитѣ настѣпваха безспирно, като изгониха неприятелскитѣ патрули и стигнаха на около 1000 крачки отъ главната позиция на противника. Врагътъ откри силенъ пушеченъ и артилерийски огънь. Ротитѣ се спрѣха и откриха огънь. Почна се бавно подъ силния неприятелски огънь настѣпление съ наскоци. Дѣснофланговата 9-а рота се насочи срещу гората югоизточно отъ Бѣлиградче, задъ която гора се очертаваха два неприятелски окопи, а 12-а рота — право на височината влѣво отъ тази гора. Дружинната поддрѣжка следваше въ отстѣпъ задъ 12-а рота. Съ чувствителни загуби къмъ 14 часа дружината стигна на около 400 крачки отъ позицията на противника и можа да обхване само гората предъ 9-а рота и височината предъ 12-а рота. При това интервалътъ между дветѣ роти бѣ голѣмъ. Влѣво отъ височината, срещу която настѣпваше 12-а рота, имаше друга височина съ канари, увѣнчана съ два реда окопи и заета отъ противника. Отъ тази височина противникътъ откри убийственъ фланговъ огънь по цѣлия боенъ фронтъ на дружината. Капитанъ Задгорски заповѣда на 11-а рота да заеме образувалия се интервалъ между 9-а и 12-а роти, а 10-а рота да удѣлжи влѣво бойния фронтъ. Така попълненъ и удѣлженъ, бойниятъ редъ пакъ не можа да обхване цѣлия боенъ фронтъ на противника. Срещу височината съ канаратѣ пакъ нѣмаше наша частъ. Противникътъ отъ тази височина, необезпокояванъ, обстрелваше съ силенъ пушеченъ и картеченъ фланговъ огънь бойното разположение на дружината.

Попаднали подъ кръстосанъ ураганъ отъ джообразната позиция на противника, ротитѣ бѣха приковани на мѣстата си. Жертвитѣ бѣха голѣми, особено въ лѣвофланговитѣ 10-а и 12-а роти. Сливенци, благодарение на високия духъ, понасяха мъжествено ужасното изтрѣбение, като останаха въ продължение на два часа въ това положение. Презъ тѣзи два часа загубитѣ бѣха много тежки. Паднаха убити: командирътъ на дружината храбриятъ капитанъ Задгорски, който бѣ тежко раненъ и почина, адютантътъ на дружината поручикъ Димитровъ, взводниятъ командиръ отъ 10 а рота поручикъ Тиневъ, фелдфебелътъ на 12-а рота, произведенъ за бойно отличие, поручикъ Николовъ и почти половината подофицери бѣха или убити, или ранени. Около 150 войника излѣзоха отъ строя убити и ранени.

Командуването на дружината пое капитанъ Димчевъ. Къмъ 17 часа, когато се мръкна, за да избѣгне фланговия огънь отъ канаритѣ, капитанъ Димчевъ заповѣда ротитѣ да се премѣстятъ вдѣсно къмъ 9-а рота, въ единъ вдълбанъ пѣтъ, който отстоеше само на 100 крачки отъ позицията на противника и бѣ успореденъ на нея. Тукъ дружината престоя до 19 часа, готова да срещне противника на ножъ. Къмъ 19 часа противникътъ отъ височината съ канаритѣ мина въ контъръ-атака срещу лѣвия флангъ на дружината. За да избѣгне обхвата, командирътъ на дружината оттегли незабелязано за противника ротитѣ на около 150 крачки назадъ — въ крайнината на рѣдката гора. Тукъ останалитѣ почти безъ началници и орѣдѣли наполовина роти се уредиха и по-